

[Fuglsang.]

at der i Tysklands amerikanske og engelske zoner i øjeblikket lever mange tusinde børn, som Hitler-nazisterne i sin tid stjal og bortførte fra deres forældre og deres hjem i Sovjetunionen, Czekoslovakiet, Polen og andre østlige lande. Man gjorde det formentlig for på denne måde at finde erstatning for de tab, som Tyskland led under krigen, og derfor udvalgte man dengang børn, som var fysisk smukke og kraftige, og som var af et mere eller mindre udpræget arisk udseende. De fleste børn, man tog, var i alderen 6—7 år, men man tog dem helt op til 12—13 år. Disse børn blev dengang udstationeret hos familier, som man var sikker på var 100 pct. fascister, og de ældste børn måtte, før de blev udstationeret, gennemgå et opdragelseskursus i en eller anden lejr. Disse børn blev dengang opdraget til at glemme deres hjemlands sprog, deres familie og til direkte at hade det land, som de nu engang kom fra.

Dette skete ganske vist i nåzitiden, og man burde måske forvente, at forholdet er ændret i dag, men det er det ikke. Hitlers Tyskland er gået til grunde, men endnu findes der formentlig op imod 30 000 børn i vestzonerne, som ikke er kommet hjem til deres forældre. Ganske vist fandt man efter Hitlers nederlag kartoteker, som gjorde det muligt at undersøge og finde ud af disse børns rigtige navn, hvor de hørte til, hvad deres forældre hed, således at hjemsendelsen skulle kunne foregå forholdsvis let, men først og fremmest de engelske besættelsesstyrker har med stor stædighed modsat sig, at børnene kom hjem. Jeg har læst adskillige hjerteskræende breve fra mødre, som beder om at få deres børn hjem, i mange tilfælde børn, som de oprindelig troede var døde, men som de senere bestemt ved lever i disse lejre; men såvidt det overhovedet er muligt, er disse anmodninger blevet afvist, bl. a. fra engelsk side, med den motivering, at det i øjeblikket ville være uklogt at omplante børnene nu, efter at de er faldet til ro i et vist vestligt milieu. Dertil må man svare, hvad er det for et vestligt milieu. Det er et milieu, bestående af hundrede procents nazister. Jeg kan ikke se andet, end at det må være en opgave, navnlig efter Danmarks tiltrædelse af denne konvention, at gøre, hvad vi kan for at børnene kan vende hjem til deres forældre.

Jeg vil nævne et andet punkt: blandt de handlinger, som efter artikel III anses for straffbare, er navnlig „direkte og offentlig tilskyndelse til folkedrab“. Jeg kan ikke se andet, end at frigivelsen af en række af de

mennesker, som har været skyld i de værste former for folkedrab, som nogensind er set, kun kan betragtes som en tilskyndelse til dem om at gentage deres folkedrab. Det, at man slipper disse krigsforbrydere løs på Europa en gang til, må være et klart brud på denne bestemmelse. Det fremgår da forøvrigt efterhånden af pressen, at disse frigivelser fremkalder en stigende uro også i Amerika og England selv.

Endelig må jeg for det tredje nævne, at det næppe kan undgås i denne forbindelse, at den form for krigsførelse, som i øjeblikket gennemføres under De Forenede Nationers faner, er en ganske klar overtrædelse af de forbud, som nævnes i konventionen. Det er vel ikke tilfældigt, at Østens folkeslag energisk kræver en række militære personligheder fra USA og FN's hær udleveret som krigsforbrydere. Jeg ved nok, at denne krig har fået tilslutning og støtte af en række europæiske lande, bl. a. Danmark, men jeg ved da også, at overfor dette amerikanske flertal i FN står sådanne stater som Sovjetunionen med 200 millioner indbyggere, står Kinas 475 millioner indbyggere, står flere hundrede millioner i Indien og står også i mange, mange spørgsmål de 600 millioner, som bor i de arabiske stater. I virkeligheden er et flertal af menneskeheden imod denne krig og imod de folkedrab, som foregår i øjeblikket, og jeg vil mene, at en af konsekvenserne af vor godkendelse af denne konvention må være et forstærket arbejde på også at bringe disse folkedrab til ophør.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den villige modtagelse, dette forslag til rigsdagsbeslutning har fået.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hans Hækkerup i, at det ville have været bedre, om man havde udvidet begrebet folkedrab til at omfatte også de politiske og kulturelle folkedrab. Men da konventionen nu engang er vedtaget i denne form, hvori den foreligger for os, er der næppe mere at gøre ved dette spørgsmål. Til det ærede medlem hr. Thisted Knudsen vil jeg kun bemærke, som det er fremgået af mine bemærkninger til forslaget, at jeg har under overvejelse at fremsætte forslag til en særlig lov, der klart og præcist kan fastsætte, hvad der er strafbart efter denne konvention, og mine bestræbelser indtil nu er i og for sig kun gået ud på at gennemføre, at vor nationale straffelov i det store og hele dækker de forhold, der omhandles i konventionen.

Til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp vil jeg blot sige, at spørgsmålet om,